

Sivald og Thora

Nedtegnet av Lindeman i Sørum 1870 etter Berthe Nielsen

Denne saftige teksten stammer fra Adam Gottlob Öhlenschlägers utgivelse «Digte» fra 1803. Teksten inneholder alle de redselsfulle fantasier man kan komme på ved et besøk på kirkegården og grensen til komikken er nok overskredet betydelig med moderne referanserammer. Allikevel skal det vise seg at dette diktet og denne diktsamlingen er starten på et ungdommelig oppgjør mot tidens diktning og et forvarsel om romantikkens tidsalder.

Fra Thoras ömme elskovsfulde Bryst
sleed Sivald sig med fæl og grusom Latter;
forgieves qualte Rædsel hendes Röst,
forgieves græd Naturens skiønne Datter.

Kold skyndte han sig bort til fremmed Land,
for ej at höre Uskylds svage Stemme.
Der kiöbte Trællen sig i Adelstand
og Glædens Ruus ham lærte Thora glemme.

Ti Aar forgaae, saa har han ödslet hen
sit Guld og Sundheds-Rosen paa hans Kinder,
nu staaer han fattig, ene, syg igjen,
thi med hans Rigdom Fryd og Ven forsvinder.

Da ængstes han af underlige Nag
og Thoras Taare paa hans Hierte brænder;
da seer han hende bleg ved Nat, ved Dag
at vinke ham med sine matte Hænder.

Et sort og betlet Bröd indsvöber han;
tilfods, med Tiggerstav og revne Klæder
han vandrer langsomt til det Fædreland,
som smilte til hans Ungdoms vilde Glæder.

Ved Midnatstid igiennem Storm og Regn
han vakler skielvende med bange Tanker.
Nu skimter han den velbekiendte Egn
og ængsteligt hans knuste Hierte banker.

I rædsom Taushed laae den hele Bye,
hver Dör er lukket, og forgieves beder
han fordums Venner om et ringe Lye;
han vises bort med græsselige Eder.

Afmægtig skielvende han slæber sig
til Kirkeportens Bænk, for der at hvile.
Da svimler han saa bleg og underlig,
og rædsom Frygt ham hindrer i at ile.

Han finder Kirkeporten aaben staae,
han seer et Lys ved Muren rödligt lue,
han gyser, standser, frygter for at gaae
og stirrer bleg til Himlens sorte Bue.

Men Skiebnen vinker ham, han gaaer derind,
han seer et Lys i dunkle Lögte brænde,
og Graveren som med et roligt Sind
sang et: Hvo veed hvor nær mig er min Ende!

Og grov en Grav ved sörgelige Sang,
og kasted Knokler op, skiönt han var ene,
endskiönt det huult i Dödningbenet klang,
naar hen det raslede ad Gravens Stene.

„O fæl, o rædselsfuld er dog Din lid!
hvorledes kan Du uden at forsage
ved Midnats mørke gyselige Tid
de Dödes Fred saa roligen forjage!”

„Til dette Arbeid er jeg længe vandt.
Nu kiender Dödninger og jeg hverandre;
för blev jeg bleg og bange, det er sandt,
naar jeg dem saae ved Sacristiet vandre.

De Dödes Fred forstyrrer ingen her,
de Döde slumrer alle trygt og rolig,
paa Havets Bund, i Marmorhvælvinger,
paa Steil og Hiul, i Gravens stille Bolig.

Kun mens de vandre Livets trange Vei
kan Sorg og Ondskab deres Fred forjage;
I Jorden er der Fred, paa Jorden ei,
Lyksalig den, som ej har meer tilbage!”

„Hvem," spurgte Sivald, „skal begraves her
ved skumle Beenhuus?" „Du ham sagtens
kiender,"
giensvarte Karlen, „det den Morder er,
som dræbte sig af Frygt for Bödlens Hænder!

Den Jord den er saa stenet og saa haard,
her har ei været gravet meget længe;
der er nu svundet hen ti lange Aar
fra sidst jeg rede her de Döde Senge.

Det var en deilig Pige med sit Barn;
i Raserie hun tog sig selv af Dage,
da Faderen som var et nedrigt Skarn
löp bort og spotted hendes stille Klage!”

Bleg Sivald stod som Gravens kolde Steen!
„Hvad heed hun!" skielvede hans brudte
Stemme.
„Hun hedde Thora! det er hendes Been,
som her jeg kaster ud af Gravens Giemme.”

Huult Thoras Hierneskal mod Muren klang,
og nu et Been, nu eet igjen! nu atter!
Fra Sivalds Pande Dödens Perle sprang,
bag Kirkemuren hörtes rædsom Latter!

Hans Hoved tumlede mod Murens Steen
og skyldigt Blod de blege Vægge malte.
Tre varme Draaber faldt paa Thoras Been!
Dybt Kirkeklokken slog! og Hanen galte.

Forgieves kalker man den skumle Muur,
Blodblomsten voxer stedse fra sin Kime.
Ved Midnatstid det stygge Dödninguhr
fælt minder Morderen om Hevnens Time.